De drums beginnen te spelen
Alsof iemand midden in de nacht op de deur klopt
In een huis aan de Caribische kust.
Eén voor één gaan de deuren open
En het ritme trekt de mensen naar het midden van de straat.

Een bas sluit zich aan en spuugt melancholische sterren uit.
De muren zweten zout,
De elektriciteitskabels bewegen
Als dronken slangen in neonkleuren,
De motoren bidden en de heiligen in de kerk druipen rum.

De mensen begrijpen niet wat er gebeurt
Maar ze blijven bewegen.

Een accordeon voegt zich erbij
Alsof die drie branden en twee gebroken harten heeft overleefd.

De ramen zweven,
De bussen dansen scheef,
Een hond praat met de maan,
De nacht opent haar mond
En de stad ademt warm.

De synthesizer sluit zich aan
En de mensen weten niet meer
Of ze dansen of dromen.

‘Zet het volume hoger.’

Alsof harder zetten ons zou kunnen redden,
Alsof harder zetten een einde zou kunnen maken aan de doodsstrijd
Van dit tropische hart dat weigert te sterven.

Maar we zetten het volume hoger
En zij blijven spelen.

Romperayo,
De chaoten,
De elektrische,
De gemuteerde kinderen van de kust,
Zij die muziek maken
Die niet door de oren binnenkomt maar door de knieën

Muziek met de smaak van rijp fruit,
Met de geur van frituur
En de textuur van nat oerwoud,
Muziek van herinneringen begraven onder het asfalt.

De mensen kunnen niet meer en vallen in slaap.
De maan verstopt zich.
Maar Romperayo blijft spelen
En de geesten blijven dansen boven op de daken.